

cat. det.

487596

Anul I, No. 1

16 pagini 5 lei

FILMUL COMPLECT

C
O
B
R
A

C
O
B
R
A

Rudolph Valentino

Biblioteca Univer. "Dimitrie D. Poniș" Cluj
Cluj
No. 771 1029
EXEMPLAR LEGAL

1918

1918

THE PARAMOUNT PICTURES

Presenting

COBRA

ROMAN-CINEMA DE MAURICE AUBYN

FILM PARAMONNT

DISTRIBUȚIA:

BCU Cluj - Central University Library Cluj

Contele Emilio Torriani	<i>Rudolf Valentino</i>
Emma Kandyle	<i>Nita Naldi</i>
Ellen Drake	<i>Gertrude Olmstead</i>
Jack Dorning	<i>Casson Ferguson</i>
Giuseppe Minardo	<i>Hector V. Sarno</i>
Margherita Minardo	<i>Claire de Lorez</i>
Sophie Binner	<i>Ellen Percy</i>
Harry Madison	<i>Henry Barrows</i>

Regia: JOSEPH HENABERY

entirely in color

© 1918 Paramount Pictures. All Rights Reserved.

COBRA

CAP. I

Tânărul conte Emilio Torriani, chiar de la epoca majorității sale, se găsi singur pe lume. Părinții săi de vreme dispăruți, îi lăsară o avere considerabilă. Instalată în împrejurimile imediate ale Neapoliului, în vechiul și minunatul castel al străbunilor săi, el ducea o existență fastuoasă și largă. El n'avea nici-o idee despre valoarea reală a banului, și îl risipia fără socoteală.

Italian de viață curată, Emilio Torriani era un tânăr falnic, foarte svelt, cu trăsăturile feței regulate și pline de seducție. El avea ochi foarte expresivi și catifelati și de multe ori acoperiți de o umbră melancolică, care îi mărea farmecul.

Un tânăr așa de dotat, și pe deasupra foarte bogat, nu trebuia să întârzie mult pentru a cunoaște numeroase succese feminine. El era foarte duios dar în același timp și foarte înfocat. Visător și câte odată poet în orele sale libere îi era imposibil să reziste la seducțiunea unei femei frumoase.

Avu așadar idile încântătoare. Dar dacă câteva dintre ele îi lăsară cele mai mai dulci suvenire, altele, cele mai numeroase însă, avură un sfârșit supărător pentru el. El avea, într'adevăr, tristul obicei, din cauza idilelor în care se lansa orbește, de a împărți numeroase promisiuni de căsătorie. Apoi, prima pasiune potolită, el regăsea un pic de judecată, de finețe nativă, și nu întârzia mult pentru a pricepe adevăratele sentimente, făcute din interes, de care erau animate acelea care simulaseră pentru el „marea pasiune”. El regreta atunci promisiunile sale, și își relua cuvântul, în același timp cu libertatea, dar nu fără a satisface, numeroase pretenții foarte costisitoare. Frumoasele păcălite îi cereau compensații bănești pentru părăsirea suferită și în urma acestui joc mic, de multe ori repetat, moștenirea părintească, deja stîrbită din cauza multiplelor cheltuieli nebunești, sfârșia să se topească încet, încet ca zăpada la soare.

După cinci ani, Emilio Torriani se găsi în modul acesta ușurat de cea mai mare parte a averii sale, dar aceasta nu-l obliga de loc să se gândească, și nu-l împiedica a se lansa nebunește în noi aventuri.

Ingrijorat de-al vedea mergând drept spre ruină, bătrânul notar al familiei sale, încercă pe lângă el, la un moment dat, un demers grăbit, pentru a încerca să-l facă să înțeleagă

că este momentul potrivit, să devie econom și să se gândească a contracta o căsătorie avantajoasă pentru a da o poleială nouă blazonului său, și ca să acopere multele găuri făcute în averea strămoșească. Dar pururea ușuratec și nepăsător, tânărul conte nu ținu nici un cont de aceste înțelepte sfaturi. El ascultă din nou cântecul noilor sirene, pururea incapabil să reziste în fața seducțiilor lor.

...Ultima sa cucerire, ocupa în acel moment, toată gândirea lui. El legase prietenie, acum câteva luni cu o tânără Toscană, a cărei frumusețe, îl vrăjise în întregime.

Foarte frumoasă într'adevăr, dar foarte practică și ambițioasă în același timp. Margherita Minardo era fiica unui suspect personaj care, după ce dusesese timp de mai mulți ani o existență din cele mai pline de variații, și după ce trecuse prin faze de bogăție și de sărăcie, era redus în cele din urmă, la cea mai precară din situații. Margherita înțelegând că, posedând ca zestre numai frumusețea ei și numeroasele datorii contractate de tatăl ei, îi va fi greu de a fi introdusă în societatea în care voia să strălucească, căuta să găsească un soț bogat. Când hazardul, o puse în prezența contelui Torriani, și când ea își dădu seama de impresiunea pe care o producea asupra lui, și pe care el era imposibil să-o disimuleze, ea mângâie imediat proiectul de al aduce să-i dea numele și titlul său. Secretul ruinei aproape complete a tânărului om, nu transpirase încă, și el continua să fie socotit ca unul din cele mai bogate și cele mai dorite partide din întreaga Italie.

În adevărată fiică a Evei, ea reuși repede să-l subjuge complect. Pururea așa slab în fața oricărei femei frumoase, Emilio, în schimbul unor amănunțite favoruri obținute în urma unui flirt grăbit, făgădui că o va lua în căsătorie. Dar când zorit de tânără fată care nu vroia ca lucrul acesta să dureze multă vreme, el înțelese prea târziu că se angajase într'o afacere supărătoare. Din câteva cuvinte scăpate Margheritei și chiar din insistența pe care o punea de-al grăbi să execute făgăduiala dată, el nu întârzie să vadă curat, ca într'un isvor, gândurile ei ascunse.

Acolo unde crezuse într'un amor sincer, el nu găsia odată în plus decât calculele unei ființe interesate. În plus el avea cele mai serioase motive de a fi convins în urma câtorva subînțelesuri auzite din dreapta și din stînga

de la prietenii lui de petreceri, că reputația Margheritei era departe de a fi fără pată și că el nu a fost primul care a cunoscut periculoasa dulceață a sărutărilor ei.

Deziluzionat și scârbit chiar, el rări întâlnirile, hotărât a rupe lanțul pe care el singur îl lucrase. Tânăra aventurieră, furioasă de a vedea scăpându-i partida neașteptată pe care ea bazase cele mai frumoase speranțe, nu vru să se socotească ca bătută, la început când înțelese că nu mai poate face nimic pentru a reține pe acela pe care crezuse că-l subjugase complect prin frumusețea ei, ea nu se mai gândi decât cum să-l facă să plătiască cât mai scump posibil disprețul arătat față de ea. Fără cea mai mică ezitare, ea luă pachetul de scrisori pasionate, pe cari el i le scrisese, și le dădu tatălui ei mărturisindu-i în acelaș timp și relațiile ei intime cu contele Torriani.

Ea îl revelă tot odată și promisiunea pe care ea o primise că va deveni soția lui, și „lașa părăsire a căreia victimă fusese“.

În fața faptului îndeplinit, singur Minardo socoti că este de prisos a copleși pe fiica sa cu reproșuri pentru conduita ei ușuratică. Scrisorile de dragoste pe cari el le citise cu atenție, erau în mod evident o armă contra lui Emilio, de care lui nu-i era greu să se servească. Imediat, așa de mult se asemănavu naturile lor, el avu aceeași idee ca și Margheritei: a stoarce dela acest tânăr aristocrat, care neglijează angajamentele sale, cea mai mare „compensație“ posibilă.

El se hotărî foarte repede: se va duce fără întârziere să găsească pe acest conte Torriani, pe care nu avusese încă ocazia să îl întâlnească și pe care nu-l cunoștea decât după nume. Îl va soma să „repare“ printr'o despăgubire importantă greșeala emisă. Lipsit în întregime de scrupule, mai cu seamă decând situația lui financiară devenise precară, Giuseppe Minardo nu simțea nici un fel de rușine a se deda la un șantaj în regulă: de altminterlea el se gândea că nu va fi obligat să amenințe prea mult, fiind convins că seducătorul, de frica unui scandal nu va face probabil nici o dificultate pentru a se supune cerințelor lui.

El se prezentă așa dar la castel, cu un discurs bine preparat, dar, când un servitor, prezentă cartea sa de vizită lui Emilio, acesta cu greutate reprimă o mișcare de contrariedade, și ordonă să se răspundă că nu este acasă.

Minardo nu se descurajă pentru aceasta. Multe zile, în șir, necurmat, el se prezenta la castel dar consemnul era dat odată pentru totdeauna. Contele Torriani nu era niciodată acasă pentru el.

Lui nu-i fu greu să înțeleagă că tânărul om se ferea în mod hotărât de orice explicațiune, și neputând să-l găsească la el acasă el se apucă să pândască în toate locurile unde Emilio avea obiceiul să frecventeze.

Dar Emilio ieșea foarte rar de o săptămână din cauza unei veritabile crize de melancolie motivată prin ruptura acestui ultim roman de amor, care nu-i lăsase decât amărăciune.

El înțelegea dealtfel foarte bine motivele acestor vizite repetate ale tatălui Margheritei. El cunoștea, în urma unei experiențe foarte scump dobândită, prin ce mijloace ar putea să se debaraseze de aceste importunități, chiar dacă victima ar fi fost foarte puțin însemnată. Dar acest mijloc, vai, nu mai era la îndemâna sa; un examen serios al situației sale financiare, îl convinsese de imposibilitatea de a se mai deda la una din acele generozități, cu care altădată era obișnuit...

CAP. II

Emilio nu întârzie cu toate astea să reageze contra dezgustului de viață a cărui victimă devenise. El reîncepu, a căuta în afară câteva distacții, hotărât în mod definitiv a gonii pe Margherita din visurile și ideile sale. El nu regreta deloc această ruptură, voind să nu se mai gândească la o femeie care nu era demnă de dragostea lui, și care, el era mai convins ca oricând, nu făcuse altceva decât să se joace cu naivitatea lui făcându-l să creadă în candida ei inocență. Dar în acelaș timp el se ferea regulat și de Giuseppe Minardo, ferindu-se în or ce mod de a asculta recriminațiunile pe care din nenorocire el nu le va opri scurt plătind ca și altădată, ca un mare boier, greșaliile sale amoroase. Și el simțea o impresiune desagreabilă decâteori i se întâmpla să observe în stradă câte o siluetă amintind pe aceea a acestui părinte pe care Margherita uitase a-i face cunoștința, dar pe care el putuse să-l zărească de la tereastră. Într'o zi când încercase să fie primit la castel. Ghicind chiar că Minardo speră în mod sigur să-l întâlnească în vreunul din localurile, unde de obicei, se arăta în fiecare zi, el se abținu timp de câteva zile a apare în aceste localuri. Hazardul cu toate astea îi dejucă toate precauțiunile pe care el le luase.

El obișnuia a se duce din când în când înaintea prânzului să se instaleze la o masă și să guste un pahar de d'Asti, în sunetul chitarelor și mandolinelor, la una din veselele cafelele care domină golful de Neapole. Hoinăreala sa, îl duse într'o zi într'o cafenea, a

căreia unul din cei mai regulați clienți era Giuseppe Minardo. Câțiva clienți care cunoșteau din vedere, pe contele Emilio Torriani, își șoptiră numele lui când îl văzură intrând. Auzind numele acesta pronunțat, tatăl Margheritei, care se găsea la o masă vecină de ei tresări și se întoarse repede: dar printre toți tinerii cari se aflau în sală, el nu putu să determine în mod precis pe acela pe care îl căuta.

El se ridică grăbit pentru a se duce să se informeze precis la vecinii săi, dar în graba sa el nu observă că patronul cafeului se îndreptă spre el. Acesta pentru al face atent îi atinse brațul. Minardo, tresărise și imediat el surâse, dar surâsul său semăna mai mult unei schimonositudini. El ghici ce doria patronul să-i spuie. Totdeauna având lipsă de bani el consuma de multă vreme pe credit, dând din când în când câteva acțiuni ce deveniau din ce în ce mai mare. Constatând că nota se urcă în mod îngrijitor, fără ca vreodată el să vadă culoarea banilor, patronul socoti că este timpul propice să oprească scurt acest credit care amenința să devie ruinător.

— Signor Minardo, zise el cu un ton supărat, regret că sunt obligat să vă fac observația că contul d-voastră a ajuns la un total excesiv. Imi este absolut imposibil să mai aștept plata și vă rog să vă gândiți serios a-1 achita.

Vexat, Minardo, ridică mândru capul și răspunse cu toată aroganța unui mare nobil insultat:

— Cum nu mai aveți încredere în mine, dragul meu? Primesc bani în curând de la cineva. Și fiindcă știu să te lămuresc în mod complet să-ți spun un secret: de mult timp a-și fi achitat datoria dacă contele de Torriani s'ar fi grăbit să-mi plătească ceea ce am dreptul să-i cer.

Cafegiul cu greu putea înțelege cum că acest client sdrențaros poate fi creditorul unui din cei mai bine văzuți membri ai aristocrației din Neapole.

Un zâmbet încredul se ivi în colțul buzelor sale:

— Contele Torriani, aida de !!... Sunt sigur că nici nu-l cunoști chiar.

— Este posibil să nu fiu în relații directe cu el; dar același lucru nu se întâmplă și cu fiica mea. Fiindcă vreau să vă conving citiți numai această scrisoare...

Această simplă frază ajunge prin ea singură, a arăta ce puțină însemnătate avea pentru acest om, reputația și onoarea fiicei sale. Fără nici-o umbră de pudoare el scoase din buzunar o scrisoare pe care o întinse creditorului său.

Acesta după ce citise câteva rânduri, și

după aceia înțelegând scopul lui Minardo, și probabil tot așa de lipsit de scrupuile ca și primul, clătină din cap în semn aprobator:

— Înțeleg... înțeleg, făcu el, și fiindcă aveți o mină de exploatat, am să mă arăt încă odată conciliant... Vă acord un termen de opt zile. Nu puteți să spuneți că nu sunt un om cumsecade.

— Nu veți aștepta așa de mult, ripostă celalt. Am auzit că contele Torriani se găsește în momentul de față aici, și vreau chiar astăzi să lichidez afacerile cu dânsul.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, admise cafegiul, dar ca să vorbesc limpede, a-și ține ca acest mic diferend să fie aranjat aiurea. Nu vreau ca aci să se întâmple vre un scandal și care ar știrbi reputația stabilitamentului meu.

Giuseppe Minardo ezită câteva secunde. El nu voia să lase să-i scape ocaziunea pe care o căutase atâta timp pentru a regula această „afacere“ în momentul chiar în care se putea apropia de acela pe care îl căutase cu atâtă obstinațiune. Dar și el se gândi c'ar fi preferabil să se întrefie cu contele fără martori.

— Aveți dreptate; spuse el. Vă rog să vă duceți să spuneți contelui Torriani, din partea mea, că doresc să schimb câteva vorbe cu dânsul și că-l aștept afară. S'a îngrijit totdeauna să mă evite, încât nu m'aș mira dacă v'ar oferi o bună gratificație pentru ca să-i arătați o eșire secretă. În cazul acesta pri miți această sumă căci va fi un acout asupra nofei mele. Dar să nu-l lași s'o șteargă pe nevăzute.

— Nu vă temeți de nimic! și contați pe mine.

După ce spuse aceste cuvinte, patronul, se îndreptă spre masa lui Torriani pentru a îndeplini misiunea primită, iar Minardo fără să mai aștepte eși afară și se postă pe trotuar la câțiva pași de la intrarea principală a cafelei.

Când Emilio Torriani auzi că tatăl Margheritei ține să-i vorbească și că îl așteaptă în fața cafelei, el disimulă rău, în primul moment, un sentiment de jenă și de contrarietate, și după aceea imediat chiar, el făcu gestul pe care-l prevăzuse Giuseppe Minardo el scoase din portofoliul său câteva bilete de bancă și le întinse aceluia care-l observa cu atenție.

— Este vorba, zise el răsând, de un bătrân părinte care mă urmărește de multă vreme și pe care n'am deloc gustul să-l ascult... Cred că aveți vreo eșire secretă prin care aș putea să plec fără să dau ochii cu acest domn, nu-i așa? Tocmai mă pregăteam să plec.

— Desigur că avem, zise practicul negustor primind biletele pe care le socoti că reprezintă vre-o sută de lire. Sunt foarte fericit, domnule conte, că vă pot face un mic serviciu. Binevoiți a mă urma,

Gândindu-se vine, el nu ținea deloc să vadă pe acești doi oameni provocând scandal în fața magazinului său. Signor Minardo n'avea desât să se ducă să aranjeze afacerile aiurea. El conduse dar, pe fânărul om spre o ușă dosnică care dădea într'o stradă laterală și după aceia se depărtă.

Emilio nu era deloc mândru datorită faptului că trebuie să recurgă la un asemenea subterfugiu pentru a se sustrage dela o întrevedere de care se temea. El aprinse o țigară și se pregătia să se îndepărteze când deodată un zgomot de ceartă îi parveni la urechi. Cu prudență el se îndreptă spre colțul străzii și văzu doi oameni, față'n față, din care unul gesticula și vocifera iar cellalt părea că nu înțelege nimic.

— Ah... strigă primul, vă faceți că nu mă înțelegeți? Sperați poate că veți scăpa făcând pe imbecilul? Vreți oare să mă faceți să cred că nu sunteți contele Torriani. Dar am să vă arăt că aceasta nu prinde. De mult timp tot vă caut și de data asta vă țin și nu îmi veți mai scăpa.

Și în același timp el învârtea bastonul amenințător.

Emilio nu putu să-și reție răsul. El recunoscuse imediat pe tatăl Margheritei:

— ...Bătrânul își zise el, și-a închipuit că mă voi duce imediat și supus la întâlnirea propusă și el a luat pentru mine pe acest tânăr care eșia liniștit din magazin, iată în adevăr o întâmplare comică!

Convins din acest moment că Giuseppe Minardo nu-l cunoștea chiar nici din vedere fiindcă se dovedea capabil de o asemenea confuzie, el nu putu să reziste dorinței de a interveni, ca un simplu trecător, în favoarea aceluia care era înjurat și atacat în locul său. El trecu repede prin grupa de gură-cnscă cure se adunase deja și opri cu autoritate gestul amenințător a lui Giuseppe Minardo, întrebând care sunt cauzele scandalului.

— Este, răspunse aventurierul scos din fire, că acest individ cu care am o afacere de onoare de regulat, încerca să-și bată joc de mine făcându-se că nu mă înțelege. Ii este teamă să mărturisească că el este contele Emilio Toriani.

Tânărul om pe care el îl arăta cu degetul se căsnea să adune câteva cuvinte italiene din vocabularul pe care-l poseda, și în fine zise cu un accent anglo-saxon din cele mai pronunțate!

— ..Nu înțeleg... eu american.. americano..

— El vrea să mă înșele, mizerabilul, dar nu mă înșel eu de astă dată.

— Ajunge, tăie scurt Emilio, un pic de calm vă rog,

După aceia văzând că Minardo, vroia să se precipite asupra necunoscutului, el se înterpoză între ei doi pentru ca să îi separe.

— Cunosc limba engleză, zise el străinului. Pot oare, domnule să vă fiu de o oare-care utilitate?

Străinul după ce îl mulțumi pentru intervenția sa, îi întinse cartea sa de vizită și adăogă zâmbind:

— Nu știi de loc ce vrea acest gentilom atât de furios. După câte am înțeles, cred că m'a confundat cu un oare-care Toriani, Dar iată ceea ce va dovedi identitatea mea veritabilă!

Pe Cristal. Emilio citi:

Jack Dorning, anticar, Now-York City.

Imediat el trecu bristolul lui Minardo, zicându-i în același timp:

— Puteți acum să vă dați seama de eroarea d voastră d-le. Acest domn pe care l'ați insultat așa de ordinar este un străin care în adevăr trebuie să-și facă o idee foarte proastă despre politețea locuitorilor acestei țări!

În fața acestei probe flagrante a eroarei sale, tatăl Margheritei îngână câteva vagii scuze și se oepărtă tot înjurând înfuriat că a lăsat pe eonțele Toriani să plece, în timp ce el a căuta ceartă unui necunoscut cu care el n'avea ce să facă.

Când grupa de gură-cască adunată acolo se risipi la rândul ei, americanul strânsé cu vigoare mâna tânărului conte

— Mă întreb, zise el zâmbind, ce l'a apucat pe acest cetățean atât de violent dar vă mulțumesc, cu toate astea, fiindcă l'ați repus la locul său. Fără intervenția d-voastră desigur că am fi ajuns și la lovitură.

— Nu mă mulțumiți, întrerupse, salvatorul său. Trebuie să vă mărturisesc, în toată einta, că eu sunt acela căruia îi era destinată într'adevăr această mică scenă care v'a fost servită. Eu sunt contele Emilio Toriani și dacă veți binevoi să-mi faceți plăcerea ca să cinați astă seară în castelul meu, vă voi povesti pe larg această stupidă poveste.

Sinceritatea și chipul simpatic al tânărului conte avură darul să placă lui Jack Dorning și el acceptă invitația fără să se facă rugat

CAP. III

Cu o grație încântătoare, ultimul descendent al familiei Torriani primi în antica sa locuință pe noul său amic pe care și-l crease într'un mod atât de surprinzător. Masa sa se găsea totdeauna bine servită, căci, credincios

unei tradiții strămoșești, el ținea ca totdeauna oaspeții săi să fie primiți cu toată grandoarea blazonului său. După cină, Jack Dorning, rămase extaziat în fața mobilelor magnifice și, în fața minunatelor obiecte care umpleau marile săli ale castelului: ele constituiau aproape tot ce îi mai rămăsese lui Emilio din patrimoniul părintesc.

Tot ascultând cu atenție confidențele pe care i le făcea gazda sa relativ la aventura lui cu Margherita Minardo, și la toate nebuniile care îl duseseră pentru a zice așa la ruină, anticarul nu se obosea admirând adevăratele comori artistice ce avea sub ochi.

— Pentruce, întreabă el înfine, obicinuit cum sunteți a trăi printre atâtea minunății artistice, nu întreprindeți să vă lansați în acelaș comerț ca al meu? Te asigur că nu este un lucru înjositor de a munci.

— Vai! nu este vorba de înjosire, reluă Emilio. Anul trecut încă, aș fi putut poate să urmez sfaturile d-voastră dar acum nu mai am fondurile de rulenent necesare pentru o afacere serioasă. Femeile sunt după cum v'am spus, cauza decăderii mele și dacă aș fi avut curajul să le refuz, nu aș fi astăzi în situația în care mă gădesc.

Dorning n'avu timpul să răspundă. Un zgomot de ceartă se auzi în vestibul. Emilio deschise ușa ca să-și dea seama de ce se petrecea și avu o mișcare de furie văzând pe Giuseppe Minardo și pe Margherita discutând sgomotos cu servitorul care se prezentase în momentul când ei sunaseră.

— Știam bine, strigă Margherita observându-l imediat, că acest individ ne mințea afirmându-ne că stăpânul său nu este acasă fiindcă iată-l!

Giuseppe Minardo rămase un moment uluit constatând că tânărul om pe care Margherita îl arăta, nu era altul decât personagiul care intervenise cu două ore mai înainte, când el crezuse că avea de a face, în persoana americanului, cu contele Emilio Torriani. Imediat el se duse și se așeză în fața lui ripostând;

— Înțeleg! V'ați păzit bine ca să vă numiți și ați avut grija să vă eschivați încă odată. Dar am jurat că o să reușesc să vă întâlnesc. M'am prezentat de câteva ori aci și totdeauna am fost respins sub pretextul că sunteți absent. Dar de astă dată nu veți scăpa de la întreținerea ce o vom avea împreună.

— Pentru ce mă doriți înfine? tăie Emilio fără să privească măcar pe Margherita care afectând o complectă nepăsare se ținea a-lături de tatăl ei.

— Ce doresc? isbucni Minardo... Mi se pare că bănuți obiectul vizitei mele; grija ce ați luat-o pentru a mă evita este o probă

indestulătoare. Când cineva seduce o tânără fată după ce ia promis că o va lua în căsătorie, sunt datorii în fața cărora un om de onoare nu trebuie să se eschiveze!.

La aceste ultime cuvinte, un surâs ironic păru că luminează fața tânărului conte. Liniștit, el se îndreptă spre un birou de stil mare. După câteva momente de reflexiune, el luă o statueta de argint, și privindu-l drept în ochi, el zise scurt:

— Să nu mai discutăm, te rog, de datoriiile unui om de onoare, și nu mă forțați să vă spun cauzele pentru care nu mă voi căsători cu domnișoara fiica d-voastră. Dar iată un obiect a cărui contra-valoare ar putea să constituie în orice caz, o mică dotă în ziua în care d-ia Margherita se va căsători; este opera, după cum puteți să vă dați seama după semnătură, a unuia din cei mai iluștri artiști ai Renașterei. Imi permit să vă ofer... ca un suvenir... ca un tribut la câteva iluzii pierdute.

Minardo luă statueta și o examină la început sceptic, dar el nu întârzie să recunoască prețioasa ei origină. Minutul obiect de artă reprezenta fără nici-o îndoială posibilă un dar într'adevăr regesc. Temându-se acum ca tânărul om să nu se răzgândească, el luă brațul fiicei sale pentru a o atrage spre esire și în același timp el adresă aceste cuvinte contelui, fără să se mai gândească în graba sa să vorbească de onoare.

— Ah! conte, sărmanul meu copil, nu se va consola niciodată. Ii rămân eu diu fericire și voi face tot posibilul pentru ca să uite această încercare și pentru ca să-și pansez această crudă rană.

Dar degajându-se deodată, din strânsoarea tatălui ei, Margherita alergă spre Emilio:

— Prin urmare, murmură ea fixându-și privirea arzătoare asupra lui, acesta este totul ce ai de spus aceleia căruia i-ai jurat credință pentru toată viața?

— Prefer să tac, mai bine, decât să-mi exprim amărăciunea pe care o simt fiindcă m'am înșelat în așa măsură.

Sub severitatea acestor cuvinte, era cu toate astea o oarecare nuanță de tristețe; Margherita înălță din umeri și nu găsi decât aceste cuvinte pe care ea le lansă cu furie:

— Te disprețuiesc... Iată tot ce merită un om de felul tău. Și întorcându-i spatele, ea eși cu demnul autor al zilelor ei.

Jack Dorning rămăsese tot timpul la o parte cât durase această scenă de altfel destul de rapidă; el era foarte afectat văzând pe acest băiat de valoare și care ar fi putut avea în fața lui cel mai strălucit viitor, lăsându-se prins în asemenea aventuri care aveau totdeauna aproape un sfârșit deplorabil.

Lasă, zise el observând aerul obosit al tânărului om, pe care acea penibilă discuție îl impresionase grozav... nu fii atât de abătut... și nu continua mai cu seamă această viață, care te va face să pierzi toate iluziile, din cauza unor creaturi nedemne!...

Torriani înălță din umeri. El vroi să zică că fatalitatea se înverșuna contra lui. Și cu toate astea, el nu ținea să lase acestui străin amabil, care îi manifesta o atât de cordială simpatie, un suvenir urât al persoanei sale. El îi făcu această confidență.

— Nu mă judeca, numai după aparențe, D-le Dorning, zise el cu o voce întristată..., dacă ați ști câtă rușine am de multe ori gândindu-mă la slăbiciunea mea.

Am încercat de multe ori, dar în zadar, să mă rețin... Recădeam, vai! imediat ce puterea magică a primei creaturi întâlnite mă vrăjea... Imi vine să cred că este o moștenire strămoșească și această slăbiciune!...

El arată în același timp un portret mare care împodobește unul din pereții salonului, și continuă:

— Iată tocmai pe acel din strămoșii mei căruia îi semăn cel mai mult.

Jack Dorning ridică privirea spre portret. El reprezintă un tânăr nobil al Renașterii, înbrăcat cu un frumos costum de catifea, împodobit cu dantele. Desigur datorit penelului unui mare pictor, acest portret reflecta trăsătură cu trăsătură și într'un mod într'adevăr surprinzător, pe tânărul conte Torriani. Acesta din urmă continuă visător!

— Posed o carte care relatează toată existența sbuciumată, toate aventurile lui galante și sfârșitul său tragic... poate același care mă așteaptă într'o zi...

— Această carte o voi citi cu cel mai mare interes, și vă rog să binevoiți a mi-o împrumuta, reluă Dorning. Și, în revanșă, pentru ca să vă smulg dela aceste idei negre, am să vă fac o propunere. Văzând cadrul în care trăiți și auzind câteva din aprecierile d-voastră relativ la artă, am ghicit numai decât că aveți, un gust indiscutabil, dar în plus și o competență sigură în ceea ce privește „antical”. Grație acestei competențe chiar, puteți deveni pentru mine un foarte util colaborator. Posed la New-York un important magazin și deosebita bogată clientelă doritoare să cumpere adevărate obiecte de artă pe care trebuie să știu să le descoper și să-le expertizez, ferindu-mă în același timp de orice eroare. Vă convine să mă acompaniați acolo și să mă secondați?

— Ce? Doriți să merg în America? murmură Emilio încântat de a vedea deschizându-se în fața sa un nou orizont.

— Aceasta depinde de d-voastră. Plec

peste câteva zile. Am venit să petrec o lună în această frumoasă țară în căutarea câtorva minunății. Am și cumpărat câteva, le veți vedea dacă vă veți decide a mă urma și vă veți da părerea...

Vă mai promit încă să vă dau atâtea ocupațiuni în cât să n'aveți timpul să priviți nici pe cele mai frumoase femei.

Jack Dorning spusese aceste ultime cuvinte zâmbind.

Cu o sinceră recunoștință contele Torriani acceptă această propunere atât de spontană. El binecuvânta Providența, care îi menajase o întâlnire grație căreia el urma să fie scăpat din prăpastia în care în fiecare zi el se adâncea mai mult.

CAP. IV

Opt zile mai târziu, Emilio Torriani se îmbarcă împreună cu Jack Dorning. El era animat cu cele mai frumoase intenții. Iși promitea să nu se mai gândească la femei și să muncească pentru a-și crea o situație care să-i permită într'o zi să se căsătorească cu o tânără fată demnă de amorul său și în apropierea căreia să cunoască adevărata fericire. El aranjase toate afacerile, atât de rău puse la punct, și încredinșase unui bătrân servitor paza vechiului domeniu familiar. Cu toate că era dator peste cap, el vroia să lupte din toate forțele pentru ca să nu se vadă deposedat de acest vechiu castel, în care locuiseră părinții săi. El pleca liber de orice legătură și nu ducea cu el decât regretul că nu putuse să reziste patimilor sale. Primele zile de voiaj pe bordul transatlanticului fură pentru el un adevărat paradis. Orelle treceau agreabile aproape de noul său prieten care îi dădea o afectuoasă încredere. Niciodată el nu se simțise mai fericit ca acum. Hoțărârile lui erau atât de ferme încât abia de acorda câte o privire indiferentă călătorelor pe care le întâlnea pe punte. El nu vroi chiar să remarce în primele zile câteva priviri pe cari i le aruncase o frumoasă călătoare de câte ori îl întâlnea. Dar tânăra femeie puse atâta insistență în avansurile ei cu greutate deghizate, încât în cele din urmă el o observă.

Vraja femeilor începu din nou să-și producă efectul asupra lui. În ultima zi a călătoriei, el ședea pe punte alături de Dorning, în timp ce frumoasa necunoscută se găsea la o oarecare depărtare și privea insistent pe tânărul conte, Emilio o privi îndelungat, după aceea întorcându-se spre prietenul său el îl întrebă cu un surâs forțat:

— Oare pe d-voastră sau pe mine, această frumoasă creatură, onorează cu atâta atenție?

— Desigur pe tine, scumpul meu, îl asigură Jack Doming. Dar aminteșteți de fâgăduelile date; nu te mai ocupa cu femeile și nu mai le da nici o atenție.

După aceea, arătându-i colosala statuie ce domină portul New-Yorkului, care începea să apară în depărtare, el adăogă pe un ton glumeț:

— Și dacă doriți să cunoașteți o femeie, priviți-o mai bine pe aceasta, căci ea, poartă cel puțin făclia libertății.

Emilio zâmbi. El se simțea foarte fericit gândindu-se că-și va putea crea o nouă situație pe acest pământ ce apărea în depărtare. Fără să mai dea vreo atenție frumoasei călătoare care la un moment dat îl turburase, el se armă cu un binoclu și începu să observe portul cu cea mai laudabilă atențiune.

Vastele și luxoasele magazine ale anticarului, erau situate într'unul din cele mai elegante cartiere ale New-Yorkului, Deasupra lor se găsea vastul apartament ce-l ocupă. Emilio și Dorning imediat ce debarcară, se îndreptară spre locuința celui din urmă.

— După cum v'am mai exprimat deja, țin să vă ofer ospitalitatea. Iată o cameră și un fumoar-bibliotecă pe care sunt foarte fericit să le pun la dispoziția d-voastră. Imi veți face cea mai mare plăcere dacă o să vă considerați ca la d-voastră acasă. Dacă aveți de ordonat ceva chemați pe bătrâna și credincioasa Annie; este o adevărată perlă și ea va avea toată grija să vă servească.

Fără să permită tânărului om măcar să-i mulțumească, Jack Dorning îl lăsă să procedeze la instalația sa și se duse în apartamentul său. Ora era foarte înaintată, magazinele erau închise, dar el trebuia să ia cunoștința unui important curier ce-l aștepta.

În noua societate în care era chemat să trăiască, Emilio se găsea dela început bine dispus. Foarte confortabil, apartamentul pe care-l ocupa era mobilat cu un gust din cele mai sigure și el nu simțea în nici un fel aceea desagrabilă impresie de singurătate care se resimte de obicei când cineva, de azi pe mâine, schimbă în mod radical existența sa.

A doua zi, pela orele 9¹/₂, dimineața, Jack Dorning prezentă pe noul său colaborator d-lui Harry Madison, director comercial al casei. Harry Madison era un om cu înfățișarea impunătoare, de vre-o 50 de ani, prietenos, căruia tânărul conte îi plăcu imediat. Fizionomia liberă și expresivă a lui Emilio, eleganța lui bărbătească, îi atrăgeau totdeauna simpatiile cele mai spontane.

Cu un zâmbet un pic misterios, Jack Dorning se aplecă spre directorul său și îi șopti câteva cuvinte la ureche, tot arătând cu pri-

virea pe Torriani. Acesta din urmă înțelese imediat și se reîntoarse:

— Sunt sigur, zise el surzând, că vorbiți de rău despre mine fără milă. Nu este caritabil, scumpe amice, dacă am promis că mă voi feri de orice incartadă...

— Vom vedea, răspunse anticarul pe un ton amuzant, dar în orice caz, mai bine să fim doi pentru a te proteja contra tentațiilor diabolice ale frumoaselor fete din New-York, și pariez că nu vom fi destai... Acum să trecem la afaceri mai serioase. Înainte de a vizita magazinele, te voi prezenta secretarei mele particulare, Miss Drake, cu care veți fi de multe ori în raport din cauza funcțiilor d-tale.

Ei intrară într'un mic birou, vecin aceluia al stăpânului casei. O delicioasă tânără fată scria la mașină. La apariția lui Dorning pe care n'avusese ocazia să-l vadă în seara precedentă, ea se ridică pentru ca să-l salute, pentru ca să-l întrebe cu interes dacă este satisfăcut de călătoria sa. Un observator, puțin cam atent, și-ar fi dat seama imediat că Dorning era emoționat. Dar Emilio nu-l observă ocupat cum era să admire încântătoarea creatură ce stătea lângă el chiar.

Și în timp ce Dorning îi strângea mâna, Torriani observa cu atenție părul ei blond argintat, ochii ei mari albaștri plini de farmec gura ei mică și zâmbetul ei fermecător.

— Iată, zise anticarul arătându-l, pe amicul meu contele Torriani, mare cunoscător în antichități italiene, și care este de-acum în colo atașat la casa mea.

Cu eleganța-i obicinuită, tânărul om se înclină în fața frumoasei secretare, după aceea îl trebui să întreprindă cu Dorning vizita magazinelor.

Dar încă sub farmecul încântătoarei creaturi care pentru un moment îl privise, el nu dădea nici o atențiune aproape la tot ce vedea, și nu asculta decât cu o ureche explicațiile amicului său. Acesta din contră, făcea probă, din clipa în care revăzuse pe tânăra lui secretară, de o animație puțin obicinuită.

De un an aproape Ellen Drake făcea parte din personalul casei Dorning. Ea aparținea unei familii din cele mai onorabile și care mult timp cunoscuse bogăția. Dar părinții ei primiseră o lovitură care îi lăsă aproape săraci: Bancherul căruia ei încredinșaseră gestiunea întregii lor averi dispăruse într'o bună zi luând cu el toate depozitele clienților săi. Sănătatea deja subredă a d-lui Drake nu rezistase acestei catastrofe și peste puțin timp el sucombise lăsând pe soția și pe fiica sa lipsite de orice resurse. Cu curaj, Ellen hotărîse să se pună pe muncă pentru ca să-și ajute bătrâna mamă. O prietenă a familiei

găsise pentru ea acest post de secretară particulară la Jack Dorning, și ea n'avea decât să se felicite pentru funcțiunile pe care le îndeplinea aproape de un șef care nu încetă să dea dovadă de cel mai respectuos interes.

Jack Dorning aprecia la justa ei valoare toate meritele acestei tinere fete. El nu ignora nenorocirile care o loviseră și găsea admirabilă abnegațiunea cu care ea făcuse față crizei suferite. El o ținea în mare stimă, dar în același timp încântătoare frumusețe a tinerei fete și tot farmecul ce emana din ea erau departe de a-l lăsa indiferent. Nici odată cu toate astea el nu-i făcuse nici-o mărturisire temându-se să nu sperie, sau să rănească acest suflet sensibil și pur. Ellen, la rândul ei, simțea pentru șeful ei, o foarte sinceră afecțiune... dar nimic mai mult. Până'n prezent nici-o dragoste nu turburase tânăra ei inimă.

CAP. V

Svonul aventurilor amoroase de care era plin trecutul lui Emilio Toriani nu întârzie de loc pentru ca să se răspândească în magazin, și funcționari și funcționarele afirmau peste tot că în țara lui el avusese reputația unui adevărat Don-Juan, în brațele căruia toate femeile cădeau fascinate. Această reputație, Ellen Drake prima o cunoscuse datorită în discreției lui Harry Madison care crezuse că trebuia, să o informeze să se ferească de tânărul conte. Ea nu lipsise, chiar din primul moment, să-l găsească foarte simpatic, foarte seducător chiar, dar ceea ce afla acum o făcu să ridice din umeri: ea n'o să fie niciodată aceea care să se lase subjugată, și dacă pretinsul „Don Juan” ar curta-o, ei va observa repede că sunt încă tinere fete capabile să-i reziste.

Foarte liniștită, ea văzu a doua zi pe noul colaborator al casei intrând în biroul ei unde funcțiunile îl chemau. Mai emoționat dintre ei era desigur Emilio, a cărui voce tremura puțin, vorbind despre „serviciu” cu tânăra fată. Și cum el nu se decidea să o părăsească când nu mai avu nimic să-i zică relativ la câteva scrisori de afaceri, ea aduse conversația, pentru ca să rupă o tăcere supărătoare, asupra unei colecții de obiecte de artă pe care datronul le adusese din Italia.

— Aceste obiecte trebuie să aibă o valoare considerabilă, adăogă ea. D. Dorning posedă o competență indiscutabilă după cum cred că ați observat. De altfel, tot ce este aci este frumos.

— Am observat, răspunse Emilio considerând frumoasa față a tinerei fete care se înroși la aceste cuvinte sub care ea ghicea fără greutate un compliment.

Emilio continuă din ce în ce mai entuziasmat:

— Da, totul este frumos aci. Orașul este un adevărat paradis, Abia am sosit de două zile și mă simt ca la mine acasă. Dacă lumea muncește mult, distracțiunile ca compensație nu lipsesc. Vă duceți la teatru Miss Edith?

— Da, câteodată, răspunse tânăra fată care își revenise din tulburarea de un moment.

— Atunci, poate, într'una din aceste seri îmi veți permite să vă acompaniez?

Cu curaj, obicinuit cum era să meargă drept înaintea lui când era vorba de vre-o cucerire oarecare, Emilio lansase aceste cuvinte. El nu și atrase decât acest răspuns:

— Vă mulțumesc, dar nu mă duc decât cu mama.

Sfârșitul acestei conversații, fusese auzit totul de Jack Dorning care tocmai intrase, urmat de Madison, în propriul său birou. Ușa de comunicație fiind deschisă, el se apropiase fără să vrea. Trăsăturile feței sale se contractaseră văzând pe Emilio vorbind cu Miss Edith de atâta timp și despre lucruri străine serviciului lor. Madison își dădu seama imediat de ceea ce petrecea în el, căci de mult timp el ghicise sentimentele pe care șeful său le nutrea pentru tânăra fată. El văzu fața lui Dorning liniștindu-se când tânăra fată refuzase atât de categoric invitația lui Emilio, și el îi zise pe șoptite, în timp ce ambii se îndepărtau de la ușa întredeschisă.

— Cred că Don-Juanul nostru a găsit cui să vorbească, Miss Drake nu se va număra desigur printre victimele sale.

— Va fi într'adevăr păcat dacă ar fi altfel replică anticarul. Un suflet atât de nobil, atât de curat ca al acestui copil nu este făcut ca să cunoască durerea. Dar acest bărbat este într'adevăr extraordinar, nu poate să vadă o femeie frumoasă fără ca imediat să n'o curteze. Mă întreb singur dacă, după cum mi-a spus și el într'o zi, această patimă nu este un fenomen ereditar.

El își aminti, zicând aceste cuvinte, de cartea pe care Emilio i-o dăduse, și se hotărî s'o citească în curând. În acel moment contele Torriani apărui. Soneria telefonului răsună. Anticarul se duse la aparat. Când puse aparatul la loc după o scurtă conversație, el murmură ca pentru sine însuși:

— Cellini... totdeauna Cellini. Mă întreb cum a-și putea să-mi țin făgăduiala descoperindu-i unul...

— Căutați un Cellini? își permise să întervie Emilio. Posed tocmai unul pe care am ținut să-l iau cu mine și pe care n'am avut ocazia să vi-l arăt la Neapole. Imi face o mare plăcere nu să vi-l arăt dar să vi-l ofer.

— Dar sunt disperat, dragă, să vă privez, Este vorba de una din cele mai bune cliente, doamna Huntington. Este o femeie pasionată după obiecte de artă. Ea m'a însărcinat să-i găsesc cu orice preț în Italia o operă semnată de ilustrul profesor florentin și pe care ea dorește s'o aibe în colecția ei. N'am putut să găsesc nimic... ceeace însă m'am ferit să-i mărturisesc.

— Ați fost foarte bine inspirat. Nu mai rămâne decât să; informați pe această doamnă că a-ți găsit rarismul obiect pe care-i dorește, odată ce repet că-i pu la dispoziția d-voastră.

Dorning după ce se apăra mult timp, nu putu în cele din urmă decât să accepte față de insistența tânărului om care ținea să profite de această ocazie pentru ca să-i doveadă că de mult îi era recunoscător.

Anunțată de anticar că era gata să-i dea satisfacție, d-na Huntington nu întârzia deloc pentru ca să sosească. Era o foarte elegantă persoană care părea că are 50 ani bine sunați. Ea era din cauza maniei sale, providența tuturor anticarilor și în același timp și disperarea soțului ei care, era om de afaceri desăvârșit, îi reproșase de multe ori aceste cheltuieli pe care le socotea drept ruinătoare și ridicule.

— Doamnă, exclamă Dorning, imediat ce intră, sunteți într'adevăr privilegiată. Admirați obiectul unic, minunea pe care am găsit-o după mii și mii de căutări.

— Mi-se pare admirabilă, într'adevăr, făcu d-na Huntington, după ce examinase cu atenție cupa bine cizelată pe care anticarul i-o întinsese.... Dar sunteți sigură că această operă este eșită din mâinile lui Benvenuto Cellini?

— Iată pe contele Torriani care poate să vă certifice. Obiectul provine din palatul său și a făcut parte mult timp din splendidele sale colecții.

— Într'adevăr, Doamnă, afirmă Emilio luind la rândul său cuvântul. Această cupă este autentică.... și într'adevăr unică după cum a avut onoarea să vă spuie D. Dorning.

D-na Huntington fu imediat convinsă. Ea știa că numai în puține colecții particulare se mai puteau găsi încă câteva obiecte rarissime și cari dispăruseră de mult din comerțul curent.

Incântată în același timp de a fi pusă în raport cu un reprezentant al înaltei aristocrații italiene, ea se arătă de o extremă amabilitate față de tânărul conte.

— Sper, zise ea în momentul de a pleca, după ce semnase un cec considerabil fără să clipească, măcar pentru obiectul cumpărat, sper că-mi veți face plăcerea, conte, să veniți să mă vizitați în una din zilele următoare.

Am pretenția că posed și eu deasemenea câteva obiecte interesante și voi fi fericită să vă arăt vitrinele mele.... Vă voi prezenta cu aceeași ocazie nepoatei mele de care sunt aproape tot așa de mândră ca de obiectele mele cele mai rare.

Ea pronunțase aceste ultime cuvinte cu un ton vesel. Cu grabă tânărul om răspunse că se va supune amabilei sale invitații.

CAP. VI

Dar această făgăduială, Emilio nu se grăbi deloc să o îndeplinească. El nu simțea nicio grabă să se ducă să se plictisească în compania acestei doamne îmbătrânită, nici să cunoască pe acea nepoată de care era atât „de mândră“ și care dacă-i semăna, nu trebuia să prezinte ca fizic nimic seducător. Ce-i drept, el era reținut în magazinul prietenului său de atracție din ce în ce mai puternică, pe care Ellen Drake o exersa asupra lui. Frumusețea ei delicată, farmecul ei discret erau o vrajă și în același timp tânăra față, cu care crezuse la început că va putea să înceapă un flirt foarte accentuat, îi impunea, acum, prin simplitatea și prin demnitatea ei, tot respectul. Obișnuit cu cuceriri ușoare el se mira aproape că n'are curajul să continue un flirt început sub atât de rele auspicii. Cu toate că se arăta totdeauna amabilă și de multe oriveselă, Ellen știa cum să-l ție la distanță.

Jack Doming nu întârzie să înțeleagă că colaboratorul său se amorezase nebunește de tânăra secretară. El credea că observă, după câteva semne, după câteva nuanțe perceptibile numai unui om amoretat, că tânărul conte era departe de a fi indiferent secretarei sale, și el se întreba îndurerat dacă între aceste două inimi nu se născuse încă un amor sincer; El nu se credea autorizat să împiedice idila lor și nu putea fi supărat contra tinerei fete de preferință manifestă pe care o simțea pentru altul; Contra lui Torriani, din altă parte, el nu era animat de nici un gând rău dar se temea să nu care cumva să menajeze vreodată niște amare deziluzii tinerei fete. Contele avea în spatele lui un trecut furtunos care putea să legitimizeze aceste neliniști. Jack Doming ar fi fost disperat dacă Ellen s'ar fi amoretat de un om care nu era capabil să-i aprecieze, la valoarea adevărată, această fericire.

Aceste gânduri îi măreau durerea fiindcă credea că toate iluziile pe care le întreținea de la o vreme oarecare și de care nici Emilio, nici Ellen nu știau, s'au surpat. Decis să se convingă de sinceritatea sentimentelor ușuraticului său amic, el se hotărî să îi vor-

bească despre acest fapt, dacă tânărul om ar fi continuat să se arate tot atât de grăbit pe lângă tânăra fată. Pentru mement, el se mulțumi să-i observe eu atențiune pe amândoi.

Din ce în ce mai îndrăgostit, cu toate astea, Emilio începea să dea semn de iritare văzând că nu avansează deloc. În zadar, câte odată, încerca să desfășure toată puterea lui de seducțiune. Ellen rămânea totdeauna liniștită. El o acuza în sine însuși cum că este rece și insensibilă. Incapabil să citească în sufletul unei tinere fete, el socotea rezerva ei drept indiferență, și nu bănuia că și tânăra fată răspundea amorului său. El ajunsese să-și zică că era prea prost să se consume în zadar și, convins că aceea pentru care aspirase să consacre toată viața sa nu se va lăsa niciodată înduplecată, el încercă să o smulgă din inima și gândul său. Pentru ca să reușească, pentru ca s'o uite, el începu să iasă în fiecare seară. El deveni un client regulat al tuturor cabaretelor și dăncingurilor la modă.

El legă din nou diferite intrigi amoroase și crezu că a găsit mai ales într'o tânără și frumoasă artistă de muzic-hall, Sophie Binner, derivativul... decepțiunilor sale amoroase.

Intr'o seară în timp ce, instalat la masă într'un local de noapte, aștepta noua sa curcere, care trebuia să vie după terminarea reprezentației, el remarcă nu departe de el, o tânără persoană, a cărei frumusețe îi păru demnă de atențiune. Ea se găsea în compania unui individ de o eleganță de prost gust și cu fața vulgară, care trebuia să fie, după toate aparențele, în relațiuni destul de intime cu ea. Profitând de un moment când omul lipsia, Emilio se duse și o invită pe frumoasa necunoscută la un dans. Departe de a fi refuzat, ea acceptă imediat și abandonându-se în brațele sale, ea să lăsă să fie condusă printre perechile care evoluau prin sală, în ritmul unui înfocat schimmy.

Când el o conduse la locul ei, observă imediat pe cavalerul ei servanț, revenit între timp, cum o gratifică cu o privire puțin amabilă. Lui nu-i păsa deloc, cu atât mai mult cu cât, tânăra persoană, care părea că-l găsește pe gustul ei, nu înceta de a-i arunca niște priviri asazine, fără a se sinchisi de loc de nervozitatea crescândă a prietenului ei. Acest manevră ațâță pe tânărul conte peste puțin să se ducă să o invite la un nou dans. Ca și data precedentă ea acceptă cu bucurie, și deja se ridica când individul cu care se găsea se sculă, furios, și privind pe Emilio cu insolentă, îi aruncă aceste cuvinte în față :

— Nu care cumva îți vei închipui din întâmplare, Don-Juan afurisit, că pentru tine am adus aci pe amica mea ?

Puțin cam surprins la început de violența

acestui om, care mirosea de la depărtare a alcool, Emilio ținu să-și păstreze calmul. Dar el îl pierdu când individul, continuând să-l insulte mojicește, ridică mâna spre el; repede ca fulgerul, el trimise pumnul său în plină față și cu atâta sete încât agresorul său căzu la pământ unde rămase un moment în foarte rea stare. Personalul localului se grăbi spre a-l ridica pentru ca să-l conducă afară unde rămase mult timp zăpăcit din cauza loviturii primite.

Nimeni cu toate astea nu dădu nedreptate lui Emilio; el nu era singurul care auzise insultele cu care fusese gratificat și toată lumea știa că severa corecțiune dată era pe deplin meritată. El putu dar să se reîntoarce liniștit la masa sa, dar el devenise dintr'o dată ținta tuturor privirilor.

Liniștea odată restabilită, și atunci când el nu se mai gândea la frumoasa necunoscută, cauza indirectă a scandalului, care dispăruse, Emilio din întâmplare aruncă privirea spre o masă puțin îndepărtată de a sa; printre cele trei persoane care o ocupau i-se păru că recunoaște o figură deja văzută, dar pe care nu putu, timp de câteva secunde, să-și amintească unde o văzuse. Și deodată memoria îi reveni mai precisă: avea lângă el pe D-na Huntington, bogata clientă a casei Dorning, care îl privea nu fără insistență. Puțin cam jenat la gândul că ea fusese poate martoră a mizei scene care se derulase, el socoti de datorita să se ducă să salute pe această importantă persoană pe care anticarul o ținea în așa mare stimă, și căreia el îi promisese să o viziteze.

Văzându-l îndreptându-se spre ea, D-na Huntington murmură unei tinere fete, de o frumusețe fermecătoare, așezată la dreapta ea :

— „Iată, scumpa mea fată, pe tânărul conte italian despre care ți-am vorbit.

Câteva secunde mai târziu, după ce promise pe Emilio cu cel mai grațios zâmbet, ea îl prezentă soțului ei, după aceea nepoatei sale, Emma Kaudyle. El rămase aproape fascinat, pătruns până'n adâncul sufletului de privirea a doi ochi de un verde limpede, care timp de un îndelungat moment se oprise asupra sa.

— ...Conte, reproșă D-na Huntington, mi-ai promis că veți veni să-mi vizitați colecțiile... V'am așteptat în zadar...

Emilio se scuză, invocând „numeroasele ocupațiuni“ de care fusese reținut..

— ...Pentru ca să-mi dovedești că nu auntești supărată contra mea, adăogă el, îmi veți face onoarea să veniți să luați ceaiul la mine cu d. Huntington.. și Domnișoara.

— Nu înainte de a mă fi vizitat d-voastră, insistă D-na Huntington... Dau tocmai săp-

tămâna viitoare o serată pantru a serba cei douăzeci de ani ai nepoatei mele. Pot să contez că veți asista ?

Emilio acceptă imediat. Peste puțin d-l și d-na Huntington se retraseră cu nepoata lor pe care nu încetase să o privească fermecat de frumusețea ei. El nu întârzie mult să le urmeze exemplul. Sophie Bruner era uitată, Emma Kaudyle îi luase locul.

CAP. VII

Când tânăra artistă sosi la dancing, și când fu informată că el plecaseră fără să-i lase nici o scuză, ea resimți cea mai mare neplăcere și manifestă într'un mod destul de sgomotos indignarea ei ; Având pretenția că este una din principalele vedete a muzic-halului Olympia obicinuită să fie obiectul multiplelor omagii, ea nu admitca să fie tratată cu o asemenea desinvoltură. Ea părăsi furioasă localul, și reintră acasă făgăduindu-și să-i facă chiar a doua zi needucatului, o mică scenă, pe care nu o va uita destul de repede.

Dar furia ei deveni mai mare încă după ce ziua următoare trecu. fără ca contele Torriani să-i dea cel mai mic semn de viață, fără ca să-i trimeată cel mai mic mesagiu, fără să vie nici la ea acasă, nici în cabina ei dela muzic-hall.

Ea nu mei putea să se îndoiască : era o „abandonare în regulă“. A doua zi, ea avu recurs la telefon pentru ca să adreseze lui Emilio, reproșurile cele mai violente. Cu cinism, ea făcu aluzie la timpul ce l'a pierdut cu ei timp de cincisprezece zile, neglijând alți adoratori. Ca despăgubire, ca femele foarte practică, ea îi ceru o mie de dolari. Pentru ca să scape de ea, și probabil fiindcă se temea că Sophie Bruner era capabilă să vie și acasă la el, tânărul om îi promise, dar ceru un termen de câteva zile pentru ca să-și achite datoria.

El nu poseda, în realitate, această sumă care altădată n'ar fi însemnat pentru el nimic, dar cu nesocotința care rămânea în fondul caracterului său, el spera să-și procure această sumă. El regreta în acelaș timp faptul că s'a lăsat încătușat de această prea încântătoare creatură care, după ce îi jucase comedia dragostei, îl amenință, în termeni rău deghizați, cu un scandal.

— Hotărât, se gândea, nu fără amărăciune, toate femeile sunt la fel. Niciuna, din câte am cunoscut, nu m'a iubit sincer fără un gând ascuns : totdeauna interesul le conduce și le domină. Una singură este poate croită din altă ștofă, Ellen, dar inima ei nu va bate niciodată.

Tot restul săptămânei el rămase acasă în

prada celor mai negre gânduri. De multe ori, foarte de multe ori, el revedea în gând ochii verzi ai Eminei Raudyle, acei ochi care nu semănau deloc cu ochii secretarei ; el revedea deasemenea, gura voluptoasă, cu surâsul fermesător, și își mărturisea singur că, dacă se va mai găsi odată în prezența acelei tinere fete, n'ar mai fi capabil să reziste tentației.

În ziua fixată pentru serata d-nei Huntington, el se întrebă până 'n ultimul minut, dacă se va duce, nu fără să se gândească că în cazul contrar, bogătașa ar fi în drept să-l judece cu o oarecare severitate. Pe la orele 11 seara, după ce se gândise mult timp și ne voind să fie socotit ca nepoliticos, el se decise să se ducă, foarte hotărât însă să nu dea nici o atenție nepoatei gazdei, precum nici celorlalte femei prezente.

Balul era în toi. Mai frumoasă ca niciodată. Emma Kaudyle avusese, ca ee obicei, succesul ei obișnuit, printre mulțimea tinerilor care o înconjurau, dar pe măsură ce timpul avansa, ea devenea mai nervoasă și privea cât mai des posibil ușa marelui galerii, pândind sosirea contelui Torriani.

Nu era un secret pentru nimeni că frumoasa Emma dorea să contracteze, o foarte bogată, o foarte strălucită căsătorie. Orfană și fără nici o avere, ea trăia pe lângă tușa ei, în mijlocul unui lux cu care se obișnuise repede și de care nu se gândea că ar putea fi privată vreodată. Dar se știa deasemenea că d-l și d-na Huntington, care de altfel cheltuiau bani fără să-i numere, nu vor asigura nepoatei lor, din principiu, decât o mică dotă, și știrea aceasta îndepărtase pe toți aceia care ar fi putut spera la ei.

Ne bănuind nimic despre starea precară a finanțelor lui Emilio Torriani, încântată de titlul de conte, sensibilă în acelaș timp la farmecul care se degaja din el, tânăra fată întrevăzuse chiar dela început în el pe soțul ideal și ea hotărâse, în seara aceea, să desfășoare toată puterea seducțiunii sale pentru ca să realizeze cucerirea lui.

Un fulger străbătu privirea ei când, în momentul în care începea să dispereze, ea îl văzu intrând și îndreptându-se spre d-na Huntington. Repede ea se strecură până lângă tușa ei pentru ca să-l salute. Emilio nu putu face altceva decât să invite pe tânăra fată la dans. Dar el se armase cu ferma hotărâre, în seara aceea, să nu sufere nici-o influență feminină, încât toate grațiile pe cari le desfășura Emina Kaudyle n'avură nici un efect asupra lui, în aparență cel puțin. El nu lăsa să se vadă nimic din turburarea care-l stăpânea.

În zadar recourse la toate stratagemele, ea nu putu să scoată din stricta rezerva în

care persista să rămâie acest străin care o atrăgea prin frumusețea lui bărbătească. După o oră anroape el se retrase pretextând numeroase ocupațiuni care trebuiau fi lichidate chiar disdedimineață. D-na Huntington anunță tânărului om, că, fidelă cuvântului dat, odată ce el ținuse pe al său, va veni să-l viziteze chiar a doua zi cu nepoata, ca să admire câteva obiecte rare, despre care el îi vorbise.

CAP. VIII

A doua zi, de dimineață, Emilio rugă pe bătrâna Annie să-i prepare elementele unui bun dîneu. După aceea el se puse pe muncă. Un sbârniț al telefonului îl puse în relație cu Sophie Binner; artista îi reamintea că pentru ziua aceea el îi făgăduise cadoul.. pe care îl reclamase cu atîta insistență.

Tot atît de nechibzuit, ca de obicei, contele Torriani, după ce-și bătuse capul timp de 48 de ore, nici nu se mai gândise, zicîndu-și cu optimism că, în momentul fixat, va fi capabil să îndeplinească angajamentul pe care ea îl smulses. Readus la realitate, și nu fără să roșească văzîndu-se redus din propria sa greșeală la asemenea grele probe, el murmură câteva vagi scuze și promise că într'un termen de 48 de ore să dea satisfacție exigențelor acestei pasageri cuceriri Sophie Binner agață telefonul furioasă. Convingerea prin-dea, a încă el voia să ducă lucrurile în lungime pentru ca să-o obosească. Dar sub o grațioasă anvelopă ea posedă un caracter adevărat comercial. Ea dispusese deja în gînd de suma reclamată și promisă, pentru ca s'o destineze cumpărării unui mantou pe care îl considera ca și propriu și la care nu se găsea deloc dispusă să renunțe. Ea hotărî să întrebuinteze marile mijloace pentru ca să obție satisfacție; se va duce fără să-l previe dinainte, la acest „pretins conte“ la domiciliul în care nu intrase încă niciodată și va ști cum să-l forțeze ca să se execute.

Orele cinci și jumătate sunaseră. Așteptînd vizita D-nei Huntington și a nepotei sale, Emilio Torriani, foarte trist se întreba cum va reuși să-și procure o mie de dolari. El nu vroia cu nici un preț să mărturisească lui Jack Dorning nevoia în care se găsea..

Văzîndu-l visător, Annie care tocmai terminase să aranjeze totul își inchipui că se gîndește la vre-o aventură amoroasă. Reputația de „Don-Juan“, a tânărului om nu-i era necunoscută, dar în acelaș timp ea îl simpatiza cu o afecțiune aproape părintească, și deaceea își permitea, câte odată, să facă unele glume.

În timp ce aranja pe masă câteva farfurii cu prăjituri ea întrebă cu ironie :

— Cîte cești?... Două, nu-i așa?

— Nu, trei, te rog, rectifică visător Emilio.

După aceea prinzînd sub-înțelesul căruia nu-i dăduse nici-o importanță la început, el adăogă amenințînd-o, rîzînd, cu degetul :

— Ghicesc, Annie, vrei să zici că aștept vre-o cucerire. Te-ai înșelat: aștept două cliențe ale casei care doresc să admire câteva din minunățiile artistice ce se găsesc aici.

Bătrâna nu păru deloc convinsă de această afirmație, și ea păru să fie și mai puțin chiar, cînd, câteva minute mai tîrziu, după ce se retrăsese pentru ca să încălzească samovarul ea reveni să anunțe, zîmbînd :

— Nu sunt două cliențe, ci numai una singură, care dorește să vă vadă... N'am nimic de zis, este foarte frumoasă..

Emilio, după acest mic portret, se gîndi numai decît la Emma Kandyk. Fără să se gîndească cum se putea face că ea a venit singură, el se pregătea să dea ordinul s'o introducă, cînd, vizitatoarea intră în cameră cu un pas decis. Buna Annie dispăru imediat, în timp ce Emilio rămase trîsnit văzînd apărînd persoana la care se aștepta mai puțin în acel moment adică... tînaștea dela Olympia.

— Dumneavoaștră! murmură el. Ce căutați aci?

Sophie Binner nu se intimidă ușor. Cu foarte mare curaj, ea ripostă :

— Am venit, fără supărare, să caut... micul cadou pe care mi l'ați promis.

— Nu-mi retrag cuvîntul. Dar vă reamintesc le rîndul meu că v'am promis peste două zile cadoul.

— Desigur, desigur, iată ce nu este tocmai exact. Ar fi mai conform adevărului sa mărturisiți că ați vrut să măriți data pentru a scăpa dela îndeplinirea unei elementare datorii. După ce am suferit insulta de a fi părăsită cu o asemenea desinvoltură, am nevoie de mia mea de dolari și chiar astăzi!

Ea începu să ridice vocea și, Emilio, scârbit de cinismul cu care ea se arăta într'adevăr așa cum era, se temea de vre un scandal. Cu bucurie el ar fi aruncat de zece ori suma promisă acestei creaturi dacă s'ar fi găsit încă în epoca splendoarei sale trecute. Cu greu el se domină, și încercă s'o împace :

— Nu vă iritați așa... Vă dau cuvîntul meu că peste două zile veți primi cadoul. Dar înțelegeți că-mi este imposibil să lungesc această întrevedere: aștept niște invitații care pot să sosească dintr'un moment într-altul.

Aceste ultime cuvinte avură un efect dia-

metral opus celui la care se aștepta și ei primi acest răspuns:

— Nu mă voi mișca de aci înainte de a primi bani: Invitații d-voastră pot să vie. Ei se vor amuza.. și eu deasemenea.

— Nu vă încăpățânați așa, se rugă tânărul om, complect zăpăcit. Nu vă puteți închipui răul ce-mi cauzați..

Dar el tăcu deodată ebservând pe Jack Dorning în cadrul ușei rămase întredeschisă. Fără să vrea, anticarul, auzise această conversație. Liniștit el se îndreptă spră Sophie Binner, și, rece, el articulă:

— Reclamați, după cum cred, o mie de dollari, contului Torriani?

Din moment ce el v'a promis, și ar fi ținut angajamentul, fiindcă este un om de onoare. Poate momentan nu posedă această sumă, dar trebuia să primească în curând o sumă cu mult superioară dela casa birourilor mele. Dar să sfârșim. Poftim ce vă este datorit.

El complectă un cec și îl întinse domnișoarei Sophie Binner mulțumi și dispăru.

Rămas singur cu Jack Dorning, Emilio îi trecu mâna pe umăr și murmură:

— Niciodată nu voi putea să te mulțumesc de bunătatea cu care m'ai ajutat, inventând povestea sumelor pe care trebuie să le primesc în curând. Este inutil să-ți mai spun că voi face tot posibilul sa mă achit cât mai repede. Dar mă întreb cu neliniște ce vei sfârși să gândești despre mine..

Anticarul mișcă din cap și zise:

— ..Atât, dragul meu, că ești animat de cele mai bune intenții, dar nu poți să rezisti.. cu toate că nefericitele aventuri despre care

mi-aș făcut confidența ar fi trebuit să-ți deschidă ochii. Știu că de puțin timp ne cunoaștem dar cu toate astea te iubesc ca pe un frate fapt ce mă autorizează să-ți vorbesc în felul acesta..

— ...Ai de o mie de ori dreptate, completă tânărul om cu vehemență. Nu bănuiești ce nefericit sunt, tu care ești un calm. Eu, este scris că nu voi rezista niciodată fluidului periculos a unei priviri feminine: mă simt imediat fascinat cum poate fi un mic animal în fața unei cobra!

...O cobra! Pronunțând acest cuvânt lui Emilio îi se păru că zărește privirea Emmei Kandyle și el continuă, el mărturisii:

— Din întâmplare, ți-am spus că D-na Huntington trebuie să vie peste puțin aci cu nepoata sa. Nu poți să-ți închipui, cât mă tem de această vizită. N'a avut niciodată ocazia să întâlnești pe Miss Kandyle, după cum mi-ai spus, dar cred că ai auzit despre frumusețea ei. Ei bine, eu, de când am văzut-o am frică să mă gădesc în prezența ei. Mi un serviciu, primește-le... meu și scuză-mă după cum poți..

Dorning refuză:

— Nu, zise el, nu este demn de un om să fugă când simte pericolul.. Te temi de frumusețea Emmei Kandyle? Ei bine, rezistă acestei sirene, acestei cobra, după cum ai spus; meritul tău nu va fi decât și mai mare dacă vei rezista fascinației ei.

Un sgomot ușor de pași se auzi pe scară. Repede, anticarul eși pe o ușe laterală nu fără să fi aruncat amicului său aceste cuvinte:

— Puțin curaj!

SFARȘITUL PĂRȚEI I

Citiți în "FILMUL COMPLECT" No. 2, partea II-a și ultima, intitulată:

SACRIFICIUL SUBLIM

!! In curând lovitura sezonului !!

PARADA CEA MARE ȘI FIUL ȘEICULUI

Vor apare în curând marile filme:

Don X... fiul lui Zorro, cu *Douglas Fairbanks*

Tragedia întunericului, cu *Ronald Colman* și *W. Banky*

Leul Mogolilor, cu *Ivan Mosjucine*

Hoțul în paradis, cu *Ronald Colman*

Tragedia dragostei, cu *Emil Iannigs*

Mica Annie, cu *Mary Pickford*

Frumosul Brummel, cu *John Barrymore*

Tânărul Rajah și Noaptea roșie, cu *R. Valentino*

~~du-
si capabil să~~ **siuilla**, cu *C. Chaplin*

Campion de box, cu *B. Keaton* — *Malec*

Cercul Regal, cu *Pat* și *Patachon*

Dansatoarea spaniolă cu *Pola Negri*

«FILMUL COMPLET» No. 2, publică partea II și ultima
din COBRA, intitulată **SACRIFICIUL SUBLIM**